

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GONZALES

ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

« Η « Ασπίς », ή κομψή αυτή κανονιοφόρος, ύστερα από ένα διήμερο ταξίδι που έκανε στις άκτες της Ισπανίας για τη καταδίωξη του λαθρεμπορίου, προσήγγιζε ένα καλοκαιρινό απόγευμα στη Βαρκελώνη. Ο πλοίαρχος, μόλις άραξε, στο λιμάνι έδωσε σε πολλούς ύπαξιωματικούς άδεια διανυκτερεύσεως. Μεταξύ τών άλλων ανδρών του πληρώματος που έπληραν άδεια ήταν και ο ύπαξιωματικός Ιάκωβος Κλαρτίλες, ένας νεαρός Ισπανός με ύψηλο ανάστημα και κατάμαυρα μεγάλα μάτια, που ήταν γεμάτα από μιá άπειρη αγάθητητα και καλωσύνη.

Ο Ιάκωβος άφου έφαγε το βράδυ σ' ένα από τá ξενοδοχεία της πόλεως βγήκε ύστερα και τράβηξε προς την έρημη άκτá της Βαρκελώνης όπου περπάτησε άρεκτη ώρα μονάχος. Ήταν έξαιρετικά μελαγχολικός ο Ιάκωβος αυτό το καλοκαιρινό βράδυ. Ένα σωρό πράγματα περνούσαν πάλι από το μυαλό του καθώς τριγύριζε στην παραλία. Θυμότανε τή πατρίδα του, τήν οικογένειά του, από τήν όποιαν δέν είχε μείνει πιά στον κόσμο παρά αυτός, μόνος και έρημος, χωρίς κανένα συγγενή και μέσα σ' όλ' αυτά, ό νοός του ξαναγύριζε πάλι στην άνάμνηση της Ελβίρας, του άθώου εκείνου πλάσματος, πού ξεψύχησε ένα βράδυ στά χέρια του, λίγες μέρες πριν άραβωνιασθούνε... Πόσο ήταν τώρα δυστυχισμένος, ό φτωχός αυτός ύπαξιωματικός, πόσο ήτανε μόνος, πόσο ήτανε έρημος στον κόσμο !

Τά βήματά του τόν φέρανε άθελα έξω από ένα μπάρ τς παραλίας. Ο Ιάκωβος θέλοντας να διώξη τις μαυρες σκέψεις άπ' το μυαλό του, άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα. Σε μιá γωνιά διάκρινε ένα τραπέζι άδειανό στο όποιο πήρε μιá καρτέλα και κάτισε.

Η αίθουσα τού μπάρ ήτανε γεμάτη από ένα σωρό κόσμο που τακτικά, κάθε βράδυ αυτή τήν ώρα, έρχότανε εκεί για να θαυμάση τή γλυκειά φωνή της Κάρμεν, μιáς ώραιας Ισπανίδας χορεύτριας, που ξετρέλλανε όλο τόν κόσμο, με τó χορό και με τó θυμάσιο και λυγερό κορμί της.

Ο Ιάκωβος άρχισε να καμνίζει προσπαθώντας να ξεχαστá λιγάκι μέσα στην εϋθυμία που έβλεπε γύρω του.

***

Θά είχε περάσει πιά περισσότερο από μισή ώρα όταν ό Ιάκωβος έτοιμαζότανε να πληρώση και να φύγη. Έξαφνα όμως καθώς έκανε να φωνάξη τó γκαρσόνι, τά μάτια του πέσανε στο βάθος της αίθουσας, όπου ένας όμιλος από 5-6 άγγλους ναύτες, στουπύ στο μεδούσι, είχαν περικυκλώσει τήν ώραία Κάρμεν, και της ζητούσαν να τούς χορέψη ένα Ισπανικό χορό μπροστά τους.

Ο Ιάκωβος τότε μόνο είδε καλά τó πρόσωπο της ώραιας αυτής Ισπανίδας. Ήταν άληθεια μιá έξαιρετική μελαγχροινή καλλονή. Στά μάτια της είχε κάτι από τή γλύκα της άλημονής της Ελβίρας του. Κι' έτσι καθώς τήν κύτταξε στά μάτια, αισθάνθηκε να ξαναζή μέσα του όλη εκείνη ή παλιά του άγάπη.

Ο χορός που ζήτησαν από τήν Κάρμεν, οί άγγλοι ναύτες είχε τελειώσει.

Έξαφνα τά μάτια της χορεύτριας έπεσαν επάνω στον Ιάκωβο που τή χειροκροτούσε κι' αυτός καθιεμένος στη γωνιά του τραπέζιου του. Η ώραία Ισπανίδα φαινότανε έσβν να ήθελε να θυμηθά κάτι, μιá τήν ίδια στιγμή ένας άγγλος ναύτης τήν έπιασε άπ' τή μέση και έπεσε επάνω της για να τή φιλήση. Η Κάρμεν έβγαλε άπ' τó στόμα της μιá Ισπανική βροσιά και προσάθησε ν' άπαλλάξη από τά χέρια του άγγλου ναύτη. Γύρω άρχισαν να γελούν δυνατά και να χτυπούν τά ποτήρια τους στο τραπέζι. Η Κάρμεν πάλευε άκόμα ν' άπαλλάξη άπ' τής χονδροειδείς περιπτώξεις του μεθυσμένου ναύτη γεμάτη όργη...

Ο μόνος που συμμεριζότανε αυτή τή στιγμή τήν στενοχώρια και τó θυμό της Ισπανίδας ήταν ό Ιάκωβος. Άπ' τή σι-

γή που είδε τή χορεύτρια να τόν κυττάξη τόσο επίμονα, είχε άρχισει να αισθάνεται μέσα του μιá άλλόκοτη άναστάτωση. Τά μάτια της Κάρμεν τού μίλησαν στην ψυχή του και ένα αισθημα άγάπης που γεννήθηκε απότομα εκείνη τή στιγμή στην καρδιά του, τόν έκανε να θέλη με κάθε τρόπο να τήν πλησιάση, να τής μιλήση, να γνωριστá μαζί της. Μόλις δέ είδε τή σκηνή αυτή με τόν άγγλο ναύτη, χωρίς να χάση καιρό ό Ισπανός ύπαξιωματικός σηκώθηκε απότομα και ώρμησε να τήν έλευθερώση από τά χέρια του μεθυσμένου...

Ο Βρετανός ναύτης μόλις είδε τόν Ιάκωβο να πλησιάζη και κατάλαβε από τά μάτια του τó σκοπό του, άρπαξε άμέσως μιá καρτέλα και, χωρίς να χάση καιρό, τήν κατέβασε με όρμη στο κεφάλι του. Εϋτυχώς ό Ιάκωβος, μ' ένα επιδέξιο κίνημα, κατάρρε ν' άποφύγη τó χτύπημα και παραμερίζοντας δυό θαμινές που έτρεξαν να τούς χωρίσουν, έπεσε επάνω στον άγγλο ναύτη.

Δυό άγριες φωνές άκούστηκαν και άμέσως τά σώματα τών δυό αυτών ανδρών τωμ πλέχτηκαν τó ένα με τó άλλο. Ο Ιάκωβος τράβηξε άμέσως άπ' τή τσέπη του τó πιστόλι του. Μά κι' ό άγγλος ναύτης είχε τραβήξει κι' αυτός ένα σουγιά. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Έξαφνα όμως, πριν ό Ιάκωβος προλάβη να χρησιμοποιήση τó όπλο του ό ναύτης τού τó άρπαξε άπ' τó χέρι και τόν τίναξε μακριά με μιá κλωτσιά.

Η Κάρμεν κατακίτρινη άπ' τó τρόμο της ώρμησε με δυό άλλους ναύτες να προφυλάξη τόν Ιάκωβο μά δέν πρόφτασε. Ο άγγλος ναύτης είχε ριχτεί επάνω του και είχε άρχισει να τόν χτυπάει στο στήθος με τó σουγιά...

Πέρασαν άκόμα μερικές στιγμές άγωνίας... Μιá ναυτική περίπολος που περνούσε εκείνη τήν ώρα έξω από τó Μπάρ και άντελήφθη τί συνέβαινε μπήκε μέσα κι' έπιασε τó μεθυσμένο ναύτη τήν ίδια στιγμή που ή Κάρμεν είχε πέσει στο καταματωμένο σώμα του Ιακώβου...

Έκεινος άναίσθητος, προσπαθούσε κάτι να προφέρη, κάτι να πη, μά δέν μπορούσε... Ένα ύπόκοφο βογγητό έβγαινε από τó στόμα του...

Γιά τού στιγμή, καθώς ή Κάρμεν ήταν σκυμμένη επάνω του και τόν κυττούσε παγωμένη από τó φόβο της, ό Ιάκωβος άνοιξε λιγοτά μάτια και τά σήλωσε επάνω στα κατάμαυρα μάτια της ώραιας Ισπανίδας. Μέσα στο συγκεχυμένο μυαλό του, πέρασε άμέσως μιá εικόνα της περασμένης παλιάς ζωής του. Σ' εκείνα τά βλέμματα της χορεύτριας ξανάβλεπε τώρα πάλι τή γλυκειά εκείνη λάμψη τών δυό τρυφερών ματιών της Ελβίρας, της άτυχης εκείνης άγάπης του, που είχε σβύσει πιά από τόν κόσμο...

Ο Ιάκωβος κράτησε άκόμα λιγοτά τά μάτια του άνοιχτά και ύστερα, σάν να συνερζότανε από ένα βαθύ όνειρο, τά έστριψε λίγο και τά κάρφωσε ψηλά στον ουρανό, χωρίς να τά ξανανοιξά πιά ποτέ !

Η τελευταία λέξη που μόρσε να προφέρη, λίγες στιγμές πριν να ξεψυχήση, ήταν τó άγαπητό όνομα της Ελβίρας του, της μόνης γυναίκας που άγάπησε τόσο σ' αυτό τόν κόσμο :

— Ελβίρα !.. Ελβίρα !.. Αγάπη μου !..

Κι' έσβυσε στην άγκαλιά μιáς άλλης, μιáς χορεύτριας που τού τή θυμίσε τόσο... τόσο πολύ στις τελευταίες αυτές στιγμές της ζωής του... Γκονζάλες

Ο Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΤΣ ΚΙ' Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ

Μιá μέρα, ό μέγας Φρειδερίκος, έπλε στον γιατρό του για να τόν πειράξη :

— Έλα, γιατρέ, άπάντησέ μου με ειλικρίνεια. Πόσους ανδρώπους έχεις σκοτώσει ;

— 300.000 περίπου λιγώτερος από τήν Μεγαλειότητά σας !

